

Ministerul Finanțelor Publice

**Agencia Națională de Administrare Fiscală
Direcția Generală a Finanțelor Publice a
județului Suceava
Biroul Soluționare Contestații**

**Str. Vasile Bumbac nr.7
Suceava
Tel : 0230 521 358 int 614
Fax : 0230 215 087**

DECIZIA NR. __121__

din __15.09.2010__

privind soluționarea contestației formulate de

.....,

din mun. Câmpulung Moldovenesc, str., județul Suceava,
înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava
sub nr.....

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava a fost sesizată de Activitatea de Inspecție Fiscală prin adresa nr., înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr., asupra contestației formulate de cu sediul în municipiul Câmpulung Moldovenesc, str., județul Suceava.

..... formulează contestație împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală, înregistrată la Activitatea de Control Fiscal sub nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., cu privire la suma totală de, reprezentând:

- – TVA;
- – majorări de întârziere aferente TVA;
- – impozit pe profit;
- – majorări de întârziere aferente impozitului pe profit;
- – impozit pe veniturile din dividende;
- – majorări de întârziere aferente impozitului pe veniturile din dividende;
- – amendă contravențională.

Societatea formulează contestație și împotriva Deciziei de nemodificare a bazei de impunere nr.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art. 207 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 205 și 209 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală,

republicată, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este investită să se pronunțe asupra contestației.

I. formulează contestație împotriva Deciziei de impunere nr., cu privire la suma totală de, din care – TVA, – majorări de întârziere aferente TVA, – impozit pe profit, – majorări de întârziere aferente impozitului pe profit, – impozit pe veniturile din dividende, – majorări de întârziere aferente impozitului pe veniturile din dividende, – amendă contravențională, precum și împotriva Deciziei de nemodificare a bazei de impunere nr.

..... solicită admiterea contestației și desființarea în întregime a actelor administrative fiscale atacate.

Petenta precizează că în mod netemeinic și nelegal a fost obligată să achite obligații fiscale suplimentare de plată la bugetul general consolidat în sumă totală de

Cu privire la TVA datorată în sumă de și majorările de întârziere aferente în sumă de, societatea afirmă că organele de inspecție fiscală au considerat că bunurile achiziționate în baza facturii fiscale seria nr. în valoare de, din care baza impozabilă în sumă de și TVA în sumă de, și a facturii fiscale seria nr. în valoare totală de, din care baza impozabilă în sumă de și TVA în sumă de, nu ar fi destinate în folosul unor operațiuni taxabile ale firmei, iar TVA în sumă de aferentă acestei achiziții nu este deductibilă.

Contestatoarea invocă Sentința nr. pronunțată de Judecătoria Suceava în dosarul nr. de admitere a unei contestații la executare formulată de DGFP Suceava și anularea unui proces-verbal de licitație imobiliară încheiat la data de 31.03.2008 de BEJ, a celorlalte forme de executare și întoarcerea executării.

Societatea precizează că facturile susmenționate au fost emise în baza unor contracte de vânzare-cumpărare a unor bunuri mobile și nu imobile, iar hotărârea invocată a fost pronunțată pentru anularea unei licitații de bunuri imobile și nu mobile, încât există o mare confuzie pe care în mod eronat s-au bazat organele de inspecție fiscală.

Petenta afirmă că nu a făcut parte din raportul de drept execuțional al acestor dosare și ca atare nu poate fi parte nici într-un litigiu având ca obiect întoarcerea vreunei executări silite.

Contestatoarea face precizarea că, pentru a se putea alătura obiectul vreunei hotărâri de întoarcerea executării silite, trebuie avută în vedere o acțiune în nulitatea contractelor de vânzare-cumpărare în baza cărora au fost emise aceste facturi, care este o acțiune de drept comun.

În argumentarea contestației formulate, societatea susține că, în ceea ce privește contractele de vânzare-cumpărare încheiate pentru cumpărarea de bunuri mobile pentru care au fost emise cele două facturi fiscale, a fost un cumpărător de

bună credință, iar contractele de vânzare-cumpărare le-a semnat cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la momentul încheierii contractelor.

Societatea afirmă că achiziția utilajelor s-a făcut anterior existenței oricărei hotărâri judecătorești de orice natură, iar legalitatea tranzacției de vânzare-cumpărare trebuie constatată numai de către instanța de judecată.

Referitor la sugestia organului de control de stornare a facturilor de vânzare, contestatoarea menționează că nu avea cum să storneze aceste facturi din moment ce nici o instanță de judecată nu i-a adus la cunoștință existența vreunei sentințe judecătorești al cărui obiect îl fac bunurile mobile în speță.

Societatea susține că, în urma controlului fiscal desfășurat pe perioada 10.06.2010-25.06.2010, aflând de existența unei hotărâri judecătorești, a luat legătura cu vânzătorii, în vederea clarificării situației, situație care poate fi clarificată numai de către BEJ, care a încasat prețul și a virat TVA către bugetul de stat.

Referitor la temeiul de drept, societatea invocă prevederile art. 145 alin. 2 din Codul fiscal, conform căruia, „Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni: a) operațiuni taxabile”. De asemenea, argumentează că are ca activități secundare în statut și comerț cu ridicata al mașinilor-unelte, comerț cu autovehicule, comerț cu ridicata al altor aparaturi utilizate în industrie, comerț și transporturi (roboți industriali, instrumente și echipamente de măsură).

Cu privire la materialele de construcție achiziționate în perioada 2007-2008, societatea afirmă că a înregistrat în contabilitate imobilizări corporale în curs în sumă de, reprezentând contravaloare materiale de construcții.

Agentul economic susține că acestea au fost utilizate în interesul firmei, dorind să își diversifice activitatea și în domeniul serviciilor de cazare, având înregistrat în statut activitatea „Alte mijloace de cazare-agroturism”.

Contestatoarea face mențiunea că, deși autorizația de construire din anul 2003, an la care nu era încă înființată, este pe persoană fizică, în anul 2006 a început demersurile pentru obținerea unui certificat de urbanism cu schimbare de destinație. Astfel, precizează că în 22.03.2006 a obținut acest certificat, cu numărul, eliberat de Primăria, pe baza unui contract de comodat încheiat între și și

Societatea afirmă că certificatul de urbanism, cu schimbare de destinație din casă de locuit în pensiune turistică ține locul autorizației de construcție atât timp cât nu s-au făcut modificări în proiectul inițial.

Cu privire la impozitul pe veniturile din dividende, societatea susține că, la data de 30.06.2009, a încheiat 3 antecontracte de vânzare-cumpărare a unei mase lemnoase pe picior de pe raza comunei, iar avansul plătit a fost achitat cu chitanța nr.

Contestatoarea menționează că, deoarece până la data stabilită în antecontracte de a se prezenta în fața unui notar pentru a încheia contractul de vânzare-cumpărare, promitentul vânzător nu a reușit să se intabuleze și să facă succesiunea la un hectar de pădure, au convenit de comun acord să prelungească

perioada, prin acte adiționale la antecontracte, lăsându-i timp promitentului vânzător să întreprindă toate demersurile necesare.

Societatea afirmă că, potrivit antecontractelor de vânzare-cumpărare, plata efectuată reprezintă avans și nu transferă dreptul de proprietate, iar până la încheierea contractelor de vânzare-cumpărare în fața unui notar public, avansul este reținut de vânzător. Prin urmare, petenta susține că suma de bani nu a fost utilizată pentru nevoile personale ale administratorului, ea fiind efectiv plătită promitentului vânzător și nu reprezintă dividende.

Cu privire la amenda contravențională în sumă de din procesul verbal de constatare și sancționare a contravențiilor seria nr., petenta susține că a fost aplicată greșit, fiind prescrisă. Aceasta afirmă că amenda pentru omisiunea de a depune formularul 390 "Declarație recapitulativă" se prescrie în termen de 6 luni de la data săvârșirii faptei.

Contestatoarea face afirmația că la data stabilită cu organele de control de a prezenta anexele, respectiv 25.06.2010, administratorul societății s-a deplasat la sediul DGFP Suceava, negăsindu-i în acea locație pe inspectorii care au efectuat controlul.

Societatea face și precizarea că atât certificatul de urbanism, cât și anexele la aceste antecontracte nu au putut fi depuse de administrator în momentul încheierii raportului de inspecție fiscală și din cauza inundațiilor din acea perioadă, dar au fost prezentate organelor de control la data primirii raportului de inspecție fiscală.

Petenta anexează la contestația formulată copii după:

- Decizia de impunere nr.;
- Decizia de nemodificare a bazei de impunere nr.;
- Raportul de inspecție fiscală nr.;
- Adresa de comunicare a documentelor susmenționate;
- Antecontract de vânzare-cumpărare nr. din 30.06.2009;
- Chitanța sau ordin de plată către persoanele fizice de achitare a avansului;
- Certificat de urbanism nr.;
- Contract de comodat autentificat sub nr.;
- Contract de închiriere între proprietarii casei și societate.

Prin adresa nr., înregistrată la DGFP Suceava, ca urmare a adresei nr., comunică faptul că își retrage contestația cu privire la impozitul pe profit în sumă de și majorările de întârziere aferente în sumă de

De asemenea, în ceea ce privește TVA respinsă la deducere de organele de inspecție fiscală, aferentă facturilor nr. în valoare de, din care baza impozabilă în sumă de și TVA în sumă de și nr. în valoare de, din care baza impozabilă în sumă de și TVA în sumă de, contestatoarea face precizarea că aceste facturi sunt emise în baza unor contracte de vânzare-cumpărare a unor bunuri mobile încheiate cu doi furnizori, firma la care administratorul este asociat achitând TVA aferentă.

Societatea motivează că, în ceea ce privește constatarea organului de inspecție fiscală conform căreia achizițiile nu sunt destinate unor operațiuni taxabile este nereală deoarece a vândut utilajele achiziționate cu TVA, pe care l-a colectat și l-a virat la bugetul statului. Contestatoarea anexează copii după facturile prin care au fost vândute utilajele în cauză, respectiv factura nr., factura nr., factura nr. și factura nr.

II. Prin Decizia de impunere nr., emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală, s-a stabilit în sarcina suma totală de lei, reprezentând:

- – TVA;
- – majorări de întârziere aferente TVA;
- – impozit pe profit;
- – majorări de întârziere aferente impozitului pe profit;
- – impozit pe veniturile din dividende;
- – majorări de întârziere aferente impozitului pe veniturile din dividende.

Cu privire la impozitul pe profit, organele de inspecție fiscală au constatat că, în perioada 01.01.2007-31.12.2009, agentul economic a înregistrat profit impozabil, iar în perioada 01.01.2010-31.03.2010, societatea a înregistrat pierdere fiscală în sumă de

În perioada mai 2009-trim. I 2010, agentul economic a calculat și declarat impozitul pe profit minim, conform art. 18 alin. 2 și 3 din Codul fiscal.

În urma verificărilor efectuate s-a constatat că, în luna iulie 2007, societatea a înregistrat în contabilitate (prin contul sintetic 611) cheltuieli de exploatare în sumă totală de lei, cu **un impozit pe profit în sumă de**, reprezentând contravaloare manoperă placare pereți, în scopul modernizării unei construcții deținute de societate prin contract de comodat.

Organele de inspecție fiscală au stabilit că au fost încălcate prevederile art. 4 alin. 1 lit. d din Legea nr. 15/1994, republicată, ale art. 7 alin. 1 și 9 din Legea nr. 414/2002 și ale art. 24 alin. 1 din Codul fiscal și, în consecință, au stabilit o bază de impunere suplimentară în sumă de lei și un impozit pe profit suplimentar de plată în sumă de

Pentru nerespectarea termenelor de plată a impozitului pe profit, s-au calculat **majorări de întârziere în sumă de**, calculate până la data de 25.06.2010.

Cu privire la TVA, organele de inspecție fiscală au constatat că, în luna iunie 2008, societatea a înregistrat în evidența contabilă următoarele:

- Factura fiscală seria nr., în valoare totală de, din care baza impozabilă în sumă de și TVA în sumă de lei, reprezentând achiziționarea de la SCSRL Suceava a 5 mijloace fixe (mașini de alezat și frezat WHN și mașina rectificare ghid.);

- Factura fiscală seria nr., în valoare totală de, din care baza impozabilă în sumă de și TVA în sumă de, reprezentând achiziționarea de la SC SRL Suceava a 22 mijloace fixe (mașini de alezat și frezat WHN, mașini găurit, strung paralel, motostivuator, mașină rabatat, autoturism Mercedes, defitoscop, etc.),

care anterior au fost sechestrate de către DGFP Suceava de la SC SA Suceava, conform procesului-verbal de sechestrul nr.

Prin Sentința nr. pronunțată de Judecătoria Suceava în dosar nr. a fost admisă contestația la executare formulată de DGFP Suceava și s-a dispus anularea procesului-verbal de licitație imobiliară încheiat la data de 31.03.2008 de BEJ în dosarele execuționale nr. și, încetarea executării silite efectuate, constatându-se faptul că executarea silită împotriva SC SA Suceava se efectuează de către organele fiscale potrivit art. 136 alin. 9 din OG 92/2003, republicată, precum și întoarcerea executării prin restabilirea situației anterioare.

Organele de inspecție fiscală au constatat că tranzacția cu bunurile de mai sus nu putea să se desfășoare, fiind încălcate prevederile art. 151 alin. 9 din OG 92/2003, republicată.

Prin urmare, organele de inspecție fiscală au constatat că mijloacele fixe (mașini de alezat și frezat WHN, mașini găurit, strung paralel, motostivuator Balkancar, mașină rabatat, autoturism Mercedes, defitoscop, etc.) înscrise în facturile fiscale seria nr. și seria nr. nu sunt destinate utilizării în folosul unor operațiuni taxabile ale firmei, iar TVA în sumă de aferentă acestor achiziții nu este deductibilă.

Pentru fapta mai sus prezentată (care din punct de vedere fiscal a generat **TVA suplimentară datorată bugetului de stat în sumă de**) s-a formulat plângere penală înaintată către Parchetul de pe lângă Judecătoria Câmpulung Moldovenesc.

Organele de inspecție fiscală fac mențiunea că evidența contabilă aferentă lunilor mai și iunie 2008 se află la DNA Suceava, care anchetează această tranzacție aferentă celor două facturi fiscale, iar pentru verificarea din punct de vedere fiscal, echipa de control s-a deplasat la sediul DNA Suceava.

În urma verificărilor efectuate, organele de inspecție fiscală au constatat că, în perioada trim. II 2007-trim. IV 2008, societatea a înregistrat în contabilitate (prin contul sintetic 231) imobilizări corporale în curs în sumă totală de, pentru care a dedus **TVA în sumă de lei**, reprezentând contravaloare materiale de construcții (uși, gresie, materiale electrice, materiale sanitare), pentru care la data verificării nu s-a făcut dovada că acestea au fost utilizate în interesul societății, autorizația de construcții fiind pe persoană fizică, reprezentând casă de locuit, iar conform notei explicative date de împuternicitul societății,, societatea deține un contract de comodat și de închiriere, iar la data controlului societatea este în așteptarea documentelor necesare transformării autorizației de construire din casă de locuit în pensiune turistică. Organele de inspecție fiscală anexează contractul de

comodat, de închiriere și autorizația de construire eliberată de Primăria Câmpulung Moldovenesc.

În consecință, organele de inspecție fiscală au constatat că au fost încălcate prevederile art. 145 alin. 1 și alin. 2 lit. a din Codul fiscal și au stabilit suplimentar de plată în sarcina societății suma totală de (..... +), reprezentând TVA, aferentă unei baze impozabile de (..... +).

Pentru neplata la termenele legale a **TVA suplimentară în sumă de**, s-au calculat **majorări de întârziere** până la data de 25.06.2010 în **sumă de**

Cu privire la impozitul pe dividende, s-a constatat că, în luna iunie 2009, societatea a înregistrat plăți în numerar în sumă totală delei, reprezentând avans pentru achiziționarea a 1.550 mc masă lemnoasă pe picior, în baza antecontractelor de vânzare-cumpărare nr. din 30.06.2009.

La data controlului societatea nu a putut face dovada că masa lemnoasă este în proprietatea sa (masa lemnoasă nu este înregistrată în contabilitate, conform balanței din 30.06.2009) și întrucât în antecontract avea termenul de 90 zile să încheie contract de vânzare-cumpărare la un notar public, lucru ce nu a avut loc (art. 6 din antecontract de vânzare-cumpărare), organele de inspecție fiscală au constatat că suma de lei ridicată din casieria unității a fost utilizată pentru nevoile personale și se consideră ca fiind dividend.

Se face precizarea că potrivit notei explicative, împuternicitul societății,, susține că deține anexe la aceste antecontracte, dar la momentul încheierii raportului de inspecție fiscală nu le-a putut prezenta echipei de control.

Organele de inspecție fiscală au constatat că s-au încălcat prevederile art. 67 alin. 1 din Codul fiscal și, în consecință, au stabilit suplimentar în sarcina societății **suma de**, **reprezentând impozit pe dividende**, aferentă unei baze impozabile de lei.

Pentru neplata la termenele legale a impozitului pe dividende s-au calculat **majorări de întârziere** până la data de 25.06.2010 în sumă de

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei și având în vedere motivațiile petentei, în raport cu actele normative în vigoare pentru perioada verificată, s-au reținut următoarele:

1. Referitor la suma de, din care – impozit pe profit și – majorări de întârziere aferente impozitului pe profit, stabilită suplimentar prin Decizia de impunere nr., cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava se poate pronunța asupra acestui capăt de cerere, în condițiile în care societatea și-a retras contestația pentru această sumă.

În fapt, prin adresa înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr., contestatoarea comunică că își retrage contestația

pentru suma de, din care reprezentând TVA și, reprezentând majorări de întârziere aferente TVA.

În drept, sunt aplicabile prevederile **art. 208** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează că:

ART. 208

„Retragerea contestației

(1) Contestația poate fi retrasă de contestator până la soluționarea acesteia. Organul de soluționare competent va comunica contestatorului decizia prin care se ia act de renunțarea la contestație.

(2) Prin retragerea contestației nu se pierde dreptul de a se înainta o nouă contestație în interiorul termenului general de depunere a acesteia”.

În ceea ce privește acest articol, la **pct. 4.3** din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 519 din 27 septembrie 2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, se precizează că:

„4.3. Organul de soluționare competent va comunica decizia prin care ia act de renunțarea la contestație după expirarea termenului general de depunere a contestației”.

Prin urmare, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava **constată renunțarea** de către la contestația formulată împotriva Deciziei de impunere nr., privind suma totală de, din care reprezentând TVA și reprezentând majorări de întârziere aferente TVA.

2. Referitor la suma de, din care TVA în sumă de și majorări de întârziere în sumă de lei aferente TVA, stabilite prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este investită să analizeze dacă poate fi soluționată cauza pe fond, în condițiile în care a fost sesizat Parchetul de pe lângă Judecătoria Câmpulung Moldovenesc.

În fapt, în urma verificării efectuate, organele de inspecție fiscală au constatat că, în luna iunie 2008, societatea a înregistrat în evidența contabilă următoarele:

- Factura fiscală seria nr., în valoare totală de, din care baza impozabilă în sumă de și TVA în sumă de, reprezentând achiziționarea de la SC SRL Suceava a 5 mijloace fixe (mașini de alezat și frezat WHN și mașina rectificare ghid.);

- Factura fiscală seria nr., în valoare totală de, din care baza impozabilă în sumă de și TVA în sumă de, reprezentând achiziționarea de la SC SRL Suceava a 22 mijloace fixe (mașini de alezat și frezat WHN, mașini găurit, strung paralel, motostivuator, mașină rabatat, autoturism Mercedes, defitoscop, etc.),

care anterior au fost sechestrate de către DGFP Suceava de la SC SA Suceava, conform procesului-verbal de sechestrul nr.

Prin Sentința nr. pronunțată de Judecătoria Suceava în dosar nr. a fost admisă contestația la executare formulată de DGFP Suceava și s-a dispus anularea procesului-verbal de licitație imobiliară încheiat la data de 31.03.2008 de BEJ în dosarele execuționale nr., încetarea, constatându-se faptul că executarea silită împotriva SC SA Suceava se efectuează de către organele fiscale potrivit art. 136 alin. 9 din OG 92/2003, republicată, precum și întoarcerea executării prin restabilirea situației anterioare.

Organele de inspecție fiscală au constatat că tranzacția cu bunurile de mai sus nu putea să se desfășoare, fiind încălcate prevederile art. 151 alin. 9 din OG 92/2003, republicată.

Prin urmare, organele de inspecție fiscală au constatat că mijloacele fixe (mașini de alezat și frezat WHN, mașini găurit, strung paralel, motostivuator, mașină rabatat, autoturism Mercedes, defitoscop, etc.) înscrise în facturile fiscale seria nr. și seria nr. nu sunt destinate utilizării în folosul unor operațiuni taxabile ale firmei, iar **TVA în sumă de** aferentă acestor achiziții nu este deductibilă.

Pentru neachitarea la scadență a TVA în sumă de, s-au calculat majorări de întârziere aferente în sumă de lei, astfel:

..... lei x 31 zile x 0,1% = lei

..... x 543 zile x 0,1% = lei

Total majorări = lei

Societatea susține că facturile susmenționate au fost emise în baza unor contracte de vânzare-cumpărare a unor bunuri mobile și nu imobile, iar hotărârea invocată de organele de inspecție fiscală a fost pronunțată pentru anularea unei licitații de bunuri imobile și nu mobile, încât există o mare confuzie pe care în mod eronat s-au bazat organele de inspecție fiscală.

Petenta afirmă că nu a făcut parte din raportul de drept execuțional al acestor dosare și ca atare nu poate fi parte nici într-un litigiu având ca obiect întoarcerea vreunei executări silite.

Contestatoarea face precizarea că, pentru a se putea alătura obiectul vreunei hotărâri de întoarcerea executării silite, trebuie avută în vedere o acțiune în nulitatea contractelor de vânzare-cumpărare în baza cărora au fost emise aceste facturi, care este o acțiune de drept comun.

În RIF nr., organele de inspecție fiscală precizează că pentru această speță (care din punct de vedere fiscal a generat TVA suplimentară

datorată bugetului de stat în sumă de)) este pe rol plângerea penală întocmită de DNA.

Prin adresa nr., Direcția Generală a Finanțelor Publice a municipiului Suceava a transmis către DNA - Serviciul teritorial Suceava plângerea penală cuprinzând elementele constatate în Raportul de inspecție fiscală nr. și în Procesul verbal nr., existând indiciile săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare are o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată cu privire la contestația formulată.

În drept, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava face aplicarea **art. 214** din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează:

„(1) Organul de soluționare competent, poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:

a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă;

b) soluționarea cauzei depinde, în tot sau în parte, de existența sau inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți.

[...]

(3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea [...].”

Astfel, între stabilirea obligațiilor bugetare prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., contestată de, și stabilirea caracterului infracțional al faptei săvârșite există o strânsă interdependență de care depinde soluționarea cauzei.

Această interdependență constă în faptul că organele de cercetare penală urmează să se pronunțe asupra tranzacțiilor ce au la bază cele două facturi fiscale privind bunurile ce fac obiectul procesului verbal de sechestr.

La dosarul cauzei se află plângerea penală nr., întocmită de DGFP – AIF Suceava în care se regăsesc constatările organelor de inspecție fiscală cu privire la acest capăt de cerere. Această plângere a fost transmisă către DNA - Serviciul teritorial Suceava care a formulat plângere penală prealabilă.

Organul administrativ nu se poate pronunța pe fondul cauzei înainte de a se finaliza soluționarea laturii penale.

Prioritatea de soluționare în speță o au organele penale care se pronunță asupra caracterului infracțional al faptei ce atrage plata la bugetul statului a obligațiilor datorate și constatate în virtutea faptei infracționale.

- Potrivit principiului de drept prevăzut la **art. 19 alin. 2** din Codul de procedură penală, **„Judecata în fața instanței civile se suspendă până la rezolvarea definitivă a cauzei penale.”**

Având în vedere cele precizate mai sus, se reține că până la pronunțarea unei soluții definitive pe latura penală, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava nu se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei, motiv pentru care **va suspenda soluționarea cauzei civile pentru suma contestată de reprezentând TVA în sumă de și majorări de întârziere aferente TVA în sumă de lei, conform principiului de drept „accessorium sequitur principale” – accesoriul urmează principalul, și va transmite dosarul contestației organului care a efectuat inspecția fiscală, conform pct. 10.4 din O.M.F.P. nr. 519/27.09.2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, care prevede:**

„Dacă prin decizie se suspendă soluționarea contestației până la rezolvarea cauzei penale, dosarul contestației se transmite, după caz, organului care a efectuat inspecția fiscală, urmând ca acesta să fie restituit, la încetarea motivului care a determinat suspendarea, organului de soluționare competent.”

În funcție de soluția pronunțată pe latura penală și de constituirea statului ca parte civilă în procesul penal pentru recuperarea pe această cale a prejudiciului cauzat bugetului de stat, procedura administrativă va fi reluată în conformitate cu prevederile **art. 214 alin. 3** din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată și **pct. 10.5 din O.M.F.P. nr. 519/27.09.2005** privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, care prevede:

„10.5. Organul de soluționare competent va relua procedura administrativă, în condițiile art. 183 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, republicat, numai după încetarea definitivă și irevocabilă a motivului care a determinat suspendarea. Aceasta trebuie dovedită de către organele fiscale sau de contestator printr-un înscris emis de organele abilitate. Soluția dată de organele de cercetare și urmărire penală trebuie însoțită de rezoluția motivată, atunci când suspendarea a fost pronunțată până la rezolvarea cauzei penale.”

3. Referitor la suma de, din care – TVA și – majorări de întârziere aferente TVA, stabilită suplimentar prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală, înregistrată la Activitatea de Control Fiscal sub nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., cauza supusă soluționării este dacă are dreptul la deducerea TVA aferentă materialelor de construcții achiziționate pentru investiții, de transformare a unei case de locuit în pensiune turistică, în condițiile în care societatea nu face dovada cu documente că acestea au fost utilizate în interesul afacerii.

În fapt, în urma verificării efectuate, organele de inspecție fiscală au constatat că, în perioada trim. II 2007-trim. IV 2008, societatea a înregistrat în contabilitate (prin contul sintetic 231) imobilizări corporale în curs în sumă totală de

....., reprezentând contravaloare materiale de construcții (uși, gresie, materiale electrice, materiale sanitare), pentru care a dedus **TVA în sumă de**, iar la data verificării nu s-a făcut dovada că investiția a fost efectuată în interesul societății.

Pentru neachitarea la scadență a TVA în sumă de s-au calculat **majorări de întârziere în sumă de** (..... – lei).

Cu privire la materialele de construcție, agentul economic susține că acestea au fost utilizate în interesul firmei, pentru transformarea unei case de locuit în pensiune turistică, intenționând să-și diversifice activitatea și în domeniul serviciilor de cazare, având înregistrată în statut activitatea „Alte mijloace de cazare-agroturism”.

Contestatoarea face mențiunea că, deși autorizația de construire din anul 2003, an la care societatea nu era încă înființată, este pe persoană fizică, în anul 2006 a început demersurile pentru obținerea unui certificat de urbanism cu schimbare de destinație. Astfel, precizează că, în 22.03.2006, a obținut certificatul cu numărul 46, eliberat de Primăria municipiului Câmpulung Moldovenesc, în baza contractului de comodat încheiat între și soții și

Societatea afirmă că certificatul de urbanism cu schimbare de destinație din casă de locuit în pensiune turistică ține locul autorizației de construcție atât timp cât nu s-au făcut modificări în proiectul inițial.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 145 alin. 2 lit. a** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă analizei:

ART. 145

“Sfera de aplicare a dreptului de deducere

(1) Dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei.

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;”.

Din aceste texte de lege rezultă că, din punctul de vedere al TVA, dreptul de deducere ia naștere în momentul în care are loc exigibilitatea acesteia, iar persoana impozabilă înregistrată ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată are dreptul la deducerea taxei pe valoarea adăugată datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost livrate sau urmează să îi fie livrate, cu condiția ca bunurile și serviciile achiziționate să fie destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile.

Societatea susține că bunurile au fost utilizate în interesul afacerii, respectiv pentru transformarea unei case de locuit în pensiune turistică, intenționând să-și diversifice activitatea și în domeniul serviciilor de cazare, având înregistrată în statut activitatea „Alte mijloace de cazare-agroturism”.

Contestatoarea susține că deține certificatul de urbanism cu schimbare de destinație din casă de locuit în pensiune turistică, considerând că acesta ține locul autorizației de construcție cât timp nu s-au făcut modificări în proiectul inițial.

Referitor la această afirmație a contestatoarei, facem precizarea că, potrivit **art. 1** din Legea nr. 50 din 29 iulie 1991, republicată, privind autorizarea executării lucrărilor de construcții:

ART. 1

„(1) Executarea lucrărilor de construcții este permisă numai pe baza unei autorizații de construire sau de desființare. Autorizația de construire sau de desființare se emite la solicitarea deținătorului titlului de proprietate asupra unui imobil - teren și/sau construcții - ori a altui act care conferă dreptul de construire sau de desființare, în condițiile prezentei legi.

(2) Construcțiile civile, industriale, inclusiv cele pentru susținerea instalațiilor și utilajelor tehnologice, agricole sau de orice altă natură se pot realiza numai cu respectarea autorizației de construire, emisă în condițiile prezentei legi, și a reglementărilor privind proiectarea și executarea construcțiilor”.

Din aceste texte de lege rezultă că pentru a se putea executa o lucrare de construcții este necesară o autorizație de construire, care trebuie să fie emisă conform reglementărilor legale.

- Referitor la autorizația de construire, la **art. 7** din actul normativ mai sus menționat, se stipulează că:

ART. 7

„(1) Autorizația de construire se emite în cel mult 30 de zile de la data înregistrării cererii, pe baza documentației depuse la autoritățile prevăzute la art. 4, care va cuprinde:

- a) certificatul de urbanism;**
- b) dovada titlului asupra terenului și/sau construcțiilor;**
- c) proiectul pentru autorizarea executării lucrărilor de construcții;**
- d) avizele și acordurile legale necesare, stabilite prin certificatul de urbanism;**
- e) dovada privind achitarea taxelor legale”.**

Conform acestor prevederi legale, autorizația de construire se emite la solicitarea deținătorului unui act care conferă dreptul de construire, pe baza documentației, printre care și **certificatul de urbanism**.

Se reține că certificatul de urbanism este un act premergător emiterii autorizației de construire și că **nu poate ține locul autorizației de construire**.

La dosarul cauzei de află anexat în copie contractul de comodat autentificat sub nr. 919/28.03.2007, încheiat între soții și și, cu

precizarea faptului că societatea are ca asociat unic pe (având același nume de familie cu celelalte părți participante), contract prin care s-a convenit închirierea pe o perioadă de 15 ani a unei case de locuit. De asemenea, se prevede că:

„Imobilele s-au predat societății comodată, construcția existentă urmând a fi transformată în pensiune turistică, cu toate utilitățile adiacente conform proiectului ce urmează a fi finalizat.

[...] cheltuielile legate de transformarea construcției în pensiune turistică, amenajarea și modernizarea spațiului în vederea unei bune desfășurări a activității vor fi achitate de Societatea Comercială „PORTIC” S.R.L., cu sediul în mun. Câmpulung Moldovenesc”.

Totodată, analizând certificatul de urbanism, depus în copie, rezultă că acesta nu este semnat de cei în drept. Din conținutul acestuia se reține că imobilul este în proprietatea persoanelor și, ca bun în devălmășie dobândit în baza contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. și că în baza autorizației de construire nr., emisă de Primăria Câmpulung Moldovenesc, se află în construcție o locuință (stadiu fizic-la roșu).

De asemenea, în certificatul depus de contestatoare se precizează că:

*„Prezentul certificat de urbanism poate fi utilizat în scopul declarat *4) pentru:*

MODERNIZARE CONSTRUCȚIE EXISTENTĂ, TRANSFORMARE IMOBIL-DIN LOCUINȚĂ ÎN PENSIUNE TURISTICĂ

4. CEREREA DE EMITERE A AUTORIZAȚIEI DE CONSTRUIRE/DESFĂȘURARE VA FI ÎNSOȚITĂ DE URMĂTOARELE DEOCUMENTE[...].”

Din cele înscrise în certificatul de urbanism se reține că acesta **s-a emis la solicitarea și că poate fi utilizat în scopul formulării cererii de emiterie a autorizației de construire pentru modernizare și transformare a imobilului din locuință în pensiune turistică și nicidecum că respectivul certificat înlocuiește autorizația de construire.**

Din textele de lege invocate anterior rezultă că certificatul de urbanism este un act premergător emiterii autorizației de construire, autorizație fără de care nu se pot executa lucrările de construcții, iar pentru obținerea acesteia este nevoie în prealabil de un certificat de urbanism.

Deoarece societatea nu prezintă o autorizație de construire, iar certificatul de urbanism anexat poate fi utilizat doar în vederea formulării cererii de emiterie a autorizației de construire, rezultă că respectivul certificat nu ține loc de autorizație de construire așa cum susține petenta.

Faptul că petenta nu deține documentele necesare modernizării și transformării imobilului din casă de locuit în pensiune turistică rezultă și din nota

explicativă dată de aceasta în timpul controlului, unde administratorul firmei precizează că:

„În momentul controlului, este în așteptarea restului de documente necesare pentru transformarea din casă de locuit în pensiune turistică”.

Având în vedere prevederile legale citate și analizate anterior, precum și faptul că petenta nu prezintă o autorizație de construire și nu demonstrează că bunurile au fost utilizate în interesul societății, rezultă că în mod legal organele de inspecție fiscală au respins la deducere TVA aferentă acestor cheltuieli, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată contestația cu privire la suma de, reprezentând TVA.**

De asemenea, având în vedere prevederile legale incidente speței, faptul că societatea datorează bugetului de stat TVA, iar debitul nu a fost achitat la scadență, rezultă că societatea datorează și majorări de întârziere aferente. Având în vedere că nu se prezintă alte argumente privind modul de calcul, iar pentru debitul care a generat aceste accesorii contestația a fost respinsă ca neîntemeiată și ținând cont și de principiul de drept **„accessorium sequitur principale” – accesoriul urmează principalul, se va respinge contestația și pentru majorările de întârziere în sumă de, aferente TVA, ca neîntemeiată.**

4. Referitor la suma de, din care – impozit pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice și – majorări de întârziere aferente impozitului pe veniturile din dividende, stabilită prin Decizia de impunere nr., cauza supusă soluționării este dacă DGFP Suceava se poate pronunța asupra legalității stabilirii impozitului pe dividende aferent sumei de, plătită din casieria societății în luna iunie 2009, în condițiile în care din actul administrativ atacat nu rezultă dacă suma a fost plătită asociatului firmei,, iar în susținerea cauzei societatea depune în copie o dispoziție de plată emisă pe numele

În fapt, în urma verificărilor efectuate, s-a constatat că, în luna iunie 2009, societatea a înregistrat plăți în numerar în sumă totală de, reprezentând avans pentru achiziționarea a 1.550 mc masă lemnoasă pe picior, în baza antecontractelor de vânzare-cumpărare nr.din 30.06.2009.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 12 și art. 67** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în vigoare în perioada supusă analizei, unde se precizează că:

ART. 12

„Venituri obținute din România

Următoarele venituri sunt considerate ca fiind obținute din România, indiferent dacă sunt primite în România sau în străinătate, sub formă de:

[...]

c) dividende de la o persoană juridică română;

ART. 67

“Reținerea impozitului din veniturile din investiții

(1) Veniturile sub formă de dividende, inclusiv sumele primite ca urmare a deținerii de titluri de participare la fondurile închise de investiții, se impun cu o cotă de 16% din suma acestora. Obligația calculării și reținerii impozitului pe veniturile sub formă de dividende revine persoanelor juridice, odată cu plata dividendelor către acționari sau asociați. Termenul de virare a impozitului este până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care se face plata. În cazul dividendelor distribuite, dar care nu au fost plătite acționarilor sau asociaților până la sfârșitul anului în care s-au aprobat situațiile financiare anuale, impozitul pe dividende se plătește până la data de 31 decembrie a anului respectiv”.

Conform acestor prevederi legale, dividendele obținute de la o persoană juridică română sunt venituri obținute din România, se cuprind în categoria veniturilor din investiții și sunt supuse impozitării cu o cotă de 16%.

- Cu privire la definirea termenului „dividend”, la **art. 7 pct. 12** din Codul fiscal se stipulează că:

ART. 7

„Definiții ale termenilor comuni

(1) În înțelesul prezentului cod, cu excepția titlului VI, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

[...]

12. dividend - o distribuire în bani sau în natură, efectuată de o persoană juridică unui participant la persoana juridică, drept consecință a deținerii unor titluri de participare la acea persoană juridică, exceptând următoarele:

[...]

Dacă suma plătită de o persoană juridică pentru bunurile sau serviciile furnizate către un participant la persoana juridică depășește prețul pieței pentru astfel de bunuri sau servicii, atunci diferența se tratează drept dividend. De asemenea, dacă suma plătită de o persoană juridică pentru bunurile sau serviciile furnizate în favoarea unui acționar sau asociat al persoanei juridice este efectuată în scopul personal al acestuia, atunci suma respectivă este tratată ca dividend”.

Potrivit acestui text de lege, noțiunea de dividend este definită ca fiind o distribuire în bani sau în natură care este efectuată de către o persoană juridică unui

participant la aceasta, ca urmare a deținerii unor titluri de participare la acea persoană juridică.

Totodată, rezultă că, în situația în care o persoană juridică plătește unui acționar sau asociat al său pentru bunurile sau serviciile furnizate este efectuată în scopul personal al acestuia, atunci suma respectivă este tratată ca dividend.

Analizând aceste prevederi legale, se reține că sunt tratate ca dividende sumele acordate de către societate unui acționar sau asociat al acesteia, sume care sunt folosite în scopul personal al acestuia. Rezultă că pentru a putea fi tratate ca dividend, persoana care primește suma de bani trebuie să fie participant la persoana juridică, respectiv să fie acționar sau asociat al acesteia, urmare a deținerii unor titluri de participare la acea persoană juridică.

Din actul de control existent la dosarul cauzei se reține că, în luna iunie 2009, societatea a înregistrat plăți în numerar în sumă totală de, reprezentând avans pentru achiziționarea a 1.550 mc masă lemnoasă pe picior, fără să precizeze numele persoanei care a ridicat banii, în baza antecontractelor de vânzare-cumpărare nr. din 30.06.2009.

De asemenea, se reține că, la data controlului societatea nu a putut face dovada că a achiziționat masa lemnoasă pentru care s-a acordat avansul și că acesta a intrat în proprietatea sa (masa lemnoasă nu este înregistrată în contabilitate, conform balanței din 30.06.2009). Așa după cum rezultă din antecontractele nr. din 30.06.2009, depuse în susținerea cauzei, societatea avea termenul de 90 zile să încheie contract de vânzare-cumpărare la un notar public, lucru ce nu a avut loc.

Potrivit notei explicative dată de împuternicitul societății,, acesta precizează că deține anexe la aceste antecontracte pentru prelungirea termenului, dar la momentul încheierii raportului de inspecție fiscală nu le-a putut prezenta echipei de control.

Societatea anexează în copie la contestația formulată trei acte adiționale din data de 10.09.2009 la antecontractele nr., prin care se prelungeste cu un an de zile termenul prevăzut la art. 6 din antecontractele nr.

Întrucât suma plătită de societate în cuantum de nu a fost justificată, organele de inspecție fiscală au considerat că acestea reprezintă dividend, pentru care au stabilit **un impozit pe dividende de** și **majorări de întârziere aferente de**, fără să precizeze numele persoanei către care s-a achitat suma și documentele care au stat la baza plății.

Societatea susține că avansul plătit a fost achitat cu chitanța nr. și depune în acest sens copie după dispoziția de plată nr., din care rezultă că s-a plătit suma de către persoana fizică vânzătoare

Contestatoarea afirmă că, potrivit antecontractelor de vânzare-cumpărare, plata efectuată reprezintă avans și nu transferă dreptul de proprietate, iar până la încheierea contractelor de vânzare-cumpărare în fața unui notar public, avansul este reținut de vânzător.

Petenta susține că suma de bani nu a fost utilizată pentru nevoile personale ale administratorului, ea fiind efectiv plătită vânzătorului și nu reprezintă dividende.

Analizând documentele existente la dosarul cauzei, se reține că, în actul administrativ atacat, organele de inspecție fiscală au constatat că suma de, plătită din casieria unității, reprezentând avans pentru achiziționarea a 1.550 mc masă lemnoasă pe picior, este tratată ca dividend.

Conform prevederilor art. **art. 7 pct. 12** din Codul fiscal, sunt tratate ca dividend sumele plătite de o persoană către un participant la aceasta. În cazul de față persoana fizică este singurul participant la, fiind asociat unic, fapt care rezultă din raportul de inspecție fiscală.

Pe de altă parte, dispoziția de plată nr., aflată în copie la dosarul cauzei, a fost emisă pe numele, care nu este participant la societate.

Având în vedere că, pe de o parte, organele de inspecție fiscală au stabilit că avansul ridicat din casieria unității are forma unui dividend, deci că a fost ridicat de către asociatul societății,, iar pe de altă parte, faptul că petenta depune un document nou în susținerea contestației, din care rezultă că suma a fost ridicată de o altă persoană care nu este participant,, în același nume cu asociatul, DGFP Suceava nu se poate pronunța asupra legalității stabilirii în sarcina contribuabilului a **sumei de, reprezentând impozit pe dividende și a sumei de, reprezentând majorări de întârziere aferente**, respectiv dacă suma de ridicată din casieria societății intră sub incidența prevederilor **art. 7 pct. 12** din Codul fiscal.

- În ceea ce privește dreptul contestatoarei de a depune probe noi în susținerea cauzei, sunt incidente prevederile **art. 213 alin. (4)** din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează:

„(4) Contestatorul, intervenienții sau împuterniciții acestora pot să depună probe noi în susținerea cauzei. În această situație, organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal atacat sau organului care a efectuat activitatea de control, după caz, i se va oferi posibilitatea să se pronunțe asupra acestora.”

În legătură cu aplicarea acestui articol, **punctul 182.1** din Normele metodologice de aplicare a acestei ordonanțe, aprobate prin H.G. nr. 1050/2004, precizează:

„182.1. În temeiul art. 182 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, contestatorul, intervenienții și/sau împuterniciții acestora, în fața organelor de soluționare a contestațiilor, se pot folosi de orice probe noi relevante, chiar dacă acestea anterior nu au fost cercetate de organele de inspecție fiscală.”

Din textele de lege mai sus prezentate se reține că societatea poate depune în susținerea cauzei documente noi și probe noi, chiar dacă acestea anterior nu au fost cercetate de organele de inspecție fiscală.

De asemenea, se reține că, în această situație, organului care a efectuat activitatea de control i se va oferi posibilitatea să se pronunțe asupra acestora.

Ținând cont de prevederile legale invocate mai sus și de faptul că petentul depune copie după dispoziția de plată nr., emisă pe numele, care nu este participant la societate, iar organului care a efectuat activitatea de control trebuie să i se ofere posibilitatea să se pronunțe asupra acestora, **urmează a se desființa Decizia de impunere nr. privind suma de, reprezentând impozit pe dividende și suma de, reprezentând majorări de întârziere aferente**, urmând ca organele de inspecție fiscală, prin altă echipă să procedeze, în termen de 30 de zile de la comunicarea prezentei decizii, la reanalizarea impozitului pe dividende și să emită noi acte administrative fiscale care vor avea în vedere cele precizate în decizie și prevederile legale aplicabile în speță.

- Desființarea are la bază prevederile **art. 216** alin. (3) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se stipulează:

„(3) Prin decizie se poate desființa total sau parțial actul administrativ atacat, situație în care urmează să se încheie un nou act administrativ fiscal care va avea în vedere strict considerentele deciziei de soluționare.”

- La reverificarea creanțelor fiscale contestate și pentru care s-a dispus desființarea actelor atacate, se vor avea în vedere prevederile **pct. 102.5** din Normele metodologice de aplicare a O.G. nr. 92/2003, aprobate prin H.G. nr. 1050/2004, unde se precizează:

„102.5. În cazul în care, ca urmare a desființării actului administrativ conform art. 185 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, este necesară reverificarea unei perioade impozabile, aceasta se va efectua de către o altă echipă de inspecție fiscală decât cea care a încheiat actul contestat”.

- și prevederile **pct. 12.7** din Ordinul Nr. 519 din 27 septembrie 2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se stipulează:

„ 12.7. Decizia de desființare va fi pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării, iar verificarea va viza strict aceeași perioadă și același obiect al contestației pentru care s-a emis decizia, inclusiv pentru calculul accesoriilor aferente.”

5. Referitor la contestația formulată împotriva Deciziei de nemodificare a bazei de impunere nr., înregistrată la Activitatea

de Inspecție Fiscală sub nr., cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava se poate pronunța asupra cauzei, în condițiile în care societatea nu a motivat și demonstrat lezarea interesului legitim prin emiterea actului administrativ fiscal.

În fapt, prin Decizia privind nemodificarea bazei de impunere nr., înregistrată Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., în urma verificării la, organele fiscale au stabilit că pentru contribuția la asigurări sociale, contribuția de asigurări pentru șomaj, contribuția pentru asigurări de sănătate și impozitul pe veniturile din salarii și asimilate salariilor, nu s-a modificat baza de impunere în perioada verificată, respectiv 01.01.2007 – 31.03.2010.

Societatea formulează contestație împotriva Deciziei privind nemodificarea bazei de impunere nr., înregistrată Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., fără să demonstreze că a fost lezată în drepturile sale prin emiterea acestui act administrativ fiscal.

..... afirmă că formulează contestație împotriva Deciziei privind nemodificarea bazei de impunere nr. pe motiv că organele de control au stabilit în mod netemeinic și nelegal că datorează obligații fiscale suplimentare bugetului general consolidat.

În drept, potrivit dispozițiilor **art. 85 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003** privind Codul de procedura fiscală, republicată:

Art. 85

„Stabilirea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat

(1) Impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat se stabilesc astfel:

- a) prin declarație fiscală, în condițiile art. 82 alin. (2) și art. 86 alin. (4);**
- b) prin decizie emisă de organul fiscal, în celelalte cazuri.”**

- **La art. 109 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003** privind Codul de procedura fiscală, republicată, se prevede că:

Art. 109

„Raportul privind rezultatul inspecției fiscale

(1) Rezultatul inspecției fiscale va fi consemnat într-un raport scris, în care se vor prezenta constatările inspecției din punct de vedere faptic și legal.

(2) La finalizarea inspecției fiscale, raportul întocmit va sta la baza emiterii deciziei de impunere care va cuprinde și diferențe în plus sau în minus, după caz, față de creanța fiscală existentă la momentul începerii inspecției

fiscale. În cazul în care baza de impunere nu se modifică, acest fapt va fi stabilit printr-o decizie privind nemodificarea bazei de impunere.
[...].”

- La **art. 110 alin. (3)** din Codul de procedură fiscală, aprobat prin Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, se stipulează că:

ART. 110

„[...]

(3) Titlul de creanță este actul prin care se stabilește și se individualizează creanța fiscală, întocmit de organele competente sau de persoanele îndreptățite, potrivit legii.”

- Totodată, potrivit **art. 205 și 206** din același act normativ :

ART. 205

„Posibilitatea de contestare

(1) Împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit legii. Contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, în condițiile legii.

(2) Este îndreptățit la contestație numai cel care consideră că a fost lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia.

(3) Baza de impunere și impozitul, taxa sau contribuția stabilite prin decizie de impunere se contestă numai împreună.

(4) Pot fi contestate în condițiile alin. (3) și deciziile de impunere prin care nu sunt stabilite impozite, taxe, contribuții sau alte sume datorate bugetului general consolidat.

Art. 206

Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

[...]

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază;

[...]

(2) Obiectul contestației îl constituie numai sumele și măsurile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlul de creanță sau în actul administrativ fiscal atacat, cu excepția contestației împotriva refuzului nejustificat de emitere a actului administrativ fiscal.”

Din coroborarea prevederilor legale prezentate mai sus, rezultă că pot fi contestate atât titlurile de creanță prin care s-au stabilit și individualizat creanțe fiscale, cât și actele administrative prin care nu s-au stabilit impozite, taxe, contribuții

sau alte sume datorate bugetului general consolidat, contestațiile putând fi formulate numai de cel care consideră ca a fost lezat în drepturile sale.

Totodată, lezarea interesului legitim trebuie demonstrată prin formularea unei contestații care trebuie să cuprindă motivele de fapt și de drept precum și dovezile pe care se întemeiază aceasta.

Se reține că societatea se află în situația de a contesta un act administrativ prin care nu au fost stabilite obligații la bugetul general consolidat al statului în raport de dispozițiile art. 205 alin. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicat, deci nu a fost lezată în vreun interes al său.

Totodată, contestatoarea nu a demonstrat lezarea interesului legitim prin emiterea actului administrativ fiscal, respectiv a Deciziei privind nemodificarea bazei de impunere nr., înregistrată Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr.

..... afirmă că formulează contestație împotriva Deciziei privind nemodificarea bazei de impunere nr. pe motiv că organele de control au stabilit în mod netemeinic și nelegal că datorează obligații fiscale suplimentare bugetului general consolidat.

Prin Decizia privind nemodificarea bazei de impunere nr., înregistrată Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., în urma verificării la, organele fiscale au stabilit că, pentru contribuția la asigurări sociale, contribuția de asigurări pentru șomaj, contribuția pentru asigurări de sănătate și impozitul pe veniturile din salarii și asimilate salariilor, nu s-a modificat baza de impunere în perioada verificată, respectiv 01.01.2007 – 31.03.2010.

Rezultă că societatea nu are în vedere că organele de control nu au stabilit nici o bază suplimentară pentru contribuția la asigurări sociale, contribuția de asigurări pentru șomaj, contribuția pentru asigurări de sănătate și impozitul pe veniturile din salarii și asimilate salariilor, nefiind modificată baza de impunere pentru perioada verificată, respectiv 01.01.2007 – 31.03.2010.

Din cele prezentate se reține că, prin emiterea deciziei de nemodificare a bazei de impunere, societatea nu a fost lezată în drepturile sale.

- **Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 519/2005** privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, la **punctul 13.1** prevede că:

„13. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 186 - Respingerea contestației pentru neîndeplinirea condițiilor procedurale

13.1. Contestația poate fi respinsă ca: [...]

d) lipsită de interes, în situația în care contestatorul nu demonstrează că a fost lezat în dreptul sau interesul său legitim;”

Drept urmare, având în vedere prevederile legale menționate mai sus pentru acest capăt de cerere și întrucât societatea nu demonstrează că a fost lezată în drepturile sale prin emiterea acestui act administrativ fiscal, contestația formulată împotriva Deciziei privind nemodificarea bazei de impunere nr., înregistrată Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., urmează sa **fie respinsă ca fiind lipsită de interes.**

6. Referitor la contestația formulată împotriva Procesului verbal de constatare și sancționare a contravenției nr., emis de Activitatea de Inspecție Fiscală, cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava prin organele sale de soluționare, are competența materială de a se investi cu soluționarea acestui capăt de cerere în conformitate cu dispozițiile OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, în condițiile în care contravențiile se supun dreptului comun.

În fapt, societatea contestă amenda în sumă de, constatată prin Raportul de inspecție fiscală nr. și Procesul verbal de constatare și sancționare a contravenției nr.

Petenta susține că amenda a fost aplicată greșit, fiind prescrisă. Aceasta afirmă că amenda pentru omisiunea de a depune formularul 390 "Declarație recapitulativă" se prescrie în termen de 6 luni de la data săvârșirii faptei.

Petenta solicită anularea procesului verbal de constatare sus-menționat, întrucât consideră că acesta este nelegal pe motiv că amenda este prescrisă.

Rezultă că, pentru acest capăt de cerere, contestația are caracterul unei plângeri formulate în condițiile OG nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare.

În drept, sunt aplicabile prevederile **art. 209 alin. 1 lit. a** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează că:

ART. 209

"Organul competent

(1) Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, se soluționează de către:

a) structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale ale finanțelor publice județene sau a municipiului București, după caz, în a căror rază teritorială își au domiciliul fiscal contestatarii, pentru contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, accesorii ale acestora, precum și măsura de diminuare a pierderii fiscale, în cuantum de până la 3 milioane lei;

[...]"

- **Art. 223** din același act normativ, prevede:

ART. 223

„Dispoziții aplicabile

Dispozițiile prezentului titlu se completează cu dispozițiile legale referitoare la regimul juridic al contravențiilor”.

Având în vedere aceste prevederi legale, contestația îndreptată împotriva dispozițiilor care privesc contravențiile intră sub incidența OG nr. 2/2001, act normativ care constituie dreptul comun în materie de contravenții.

Astfel, se reține că Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava, prin organele sale de soluționare, nu are competență materială de a se investi în analiza pe fond a contestației formulată împotriva sancțiunilor contravenționale prevăzute de **art. 5** din OG nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare, întrucât aceasta aparține instanței judecătorești, urmând a se aplica prevederile **art. 32 alin. 2** din același act normativ, potrivit căruia:

ART. 5

“(1) Sancțiunile contravenționale sunt principale și complementare.

[...]

(2) Sancțiunile contravenționale principale sunt:

[...]

b) amenda contravențională;

[...]”.

ART. 32*)

(1) Plângerea însoțită de copia de pe procesul-verbal de constatare a contravenției se depune la organul din care face parte agentul constatat, acesta fiind obligat să o primească și să înmâneze depunătorului o dovadă în acest sens.

(2) Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimit de îndată judecătoriei în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.[...]”.

Față de cele reținute **se va transmite** acest capăt de cerere Activității de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava **pentru a-l înainta judecătoriei** competente pentru soluționarea cauzei.

Pentru considerentele prezentate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor art. 85 alin. (1), art. 109, art. 110, art. 205, art. 206, art. 208, art. 209, art. 214, art. 216 alin. 3, art. 223 din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, pct. 4.3, pct. 10.4, pct. 10.5, pct. 12.7, pct. 13.1 din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală Nr. 519 din 27 septembrie 2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.

92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, art. 19 alin. 2 din Codul de procedură penală, art. 1, art. 7 din Legea nr. 50 din 29 iulie 1991, republicată, privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, art. 7 pct. 12, art. 12 și art. 67 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în vigoare în perioada supusă analizei, pct. 102.5, pct. 182.1 din Normele metodologice de aplicare a acestei ordonanțe, aprobate prin H.G. nr. 1050/2004, art. 5, art. 32 din OG nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 216 din Codul de procedură fiscală, republicată, se:

DECIDE:

1. Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulate de, împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Control Fiscal sub nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., cu privire la suma totală de, reprezentând:

- – TVA;
- – majorări de întârziere aferente TVA.

2. Suspendarea soluționării contestației formulată de, împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Control Fiscal sub nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., cu privire la suma totală de, reprezentând:

- – TVA;
- lei – majorări de întârziere aferente TVA,

procedura administrativă urmând a fi reluată după încetarea motivului pentru care s-a dispus suspendarea soluționării contestației, conform celor menționate în prezenta decizi.

Dosarul contestației va fi transmis organului fiscal care a emis Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Control Fiscal sub nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., urmând ca la încetarea motivului care a determinat suspendarea să fie restituit organului competent pentru soluționarea cauzei potrivit dispozițiilor legale.

3. Desființarea Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Control Fiscal sub nr., emisă în baza Raportului de

inspecție fiscală nr., **cu privire la suma totală de**, reprezentând:

- – impozit pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice;
- – majorări de întârziere aferente impozitului pe veniturile din dividende,

urmând ca organele fiscale, printr-o altă echipă decât cea care a încheiat decizia de impunere contestată, să reanalizeze situația de fapt strict pentru aceleași obligații bugetare și pentru aceeași perioadă supusă controlului prin actul administrativ fiscal desființat, în funcție de cele precizate prin prezenta decizie.

Verificarea va fi pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării prezentei, de către o altă echipă decât cea care a emis decizia de impunere contestată și desființată prin prezenta decizie.

4. Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava ia act de renunțare la contestația formulată de, împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Control Fiscal sub nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., privind **suma de**, din care reprezentând TVA și reprezentând majorări de întârziere aferente TVA.

5. Respingerea contestației formulată de, împotriva Deciziei de nemodificare a bazei de impunere nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., **ca lipsită de interes.**

6. Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava, prin organele sale de soluționare a contestațiilor, nu are competența materială și nu se poate investi cu soluționarea capătului de cerere privind suma de, reprezentând **sanctiune contravențională principală – amendă**, stabilită prin Procesul verbal de constatare și sancționare a contravențiilor nr. și **remite** dosarul către Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava privind contestația depusă de către, pentru acest capăt de cerere, urmând ca AIF Suceava să înainteze dosarul instanței judecătorești competente pentru soluționarea cauzei.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul Suceava, în termen de 6 luni de la data comunicării, conform procedurii legale.